

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 10, 2015

Nummer 10, 2015

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:3126](#) 01-05-2015

OM/X

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:2101](#) 10-03-2015

X/Infomedics

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:5119](#) 02-12-2014

X/Y

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2015:2721](#) 07-05-2015

OM/orthopedisch chirurg X

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2015:2742](#) 08-04-2015

NVLF/Achmea

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1152](#) 15-04-2015

Zorginstituut Nederland/Zorg en Zekerheid

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:1191](#) 15-04-2015

Pyxis/Staatssecretaris

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2015:47](#) 06-05-2015

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,
ECLI:NL:TGZREIN:2015:40 04-05-2015

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,
ECLI:NL:TGZREIN:2015:39 04-05-2015

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,
ECLI:NL:TGZRZWO:2015:46 01-05-2015

X/Y

RECHTSPRAAK

OM/orthopedisch chirurg X

Verdachte, een orthopedisch chirurg, heeft bij het uitvoeren van een herniaoperatie gehandeld met grove verwaarlozing van de door hem als arts te betrachten zorgvuldigheid, waardoor patiënte zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen. Gelet op de eerdere bestraffing voor deze handeling door het tuchtcollege en het lange tijdsverloop tot de afdoening van deze zaak veroordeelt de rechtbank verdachte tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van vier maanden met een proeftijd van twee jaar.

De onderhavige procedure heeft betrekking op een strafzaak, waarbij aan een orthopedisch chirurg het veroorzaken van zwaar lichamelijk letsel door schuld ten laste is gelegd (art. 308 Sr). De chirurg verrichtte op 2 december 2009 in een ziekenhuis in Oss een herniaoperatie bij een vrouw. Tijdens die operatie verwijderde de chirurg zenuwweefsel waardoor de vrouw blijvend ernstig gehandicapt raakte. Zo heeft zij ernstige pijnklachten en is haar onderlichaam deels gevoelloos.

De rechtbank heeft geoordeeld dat uit de bewijsmiddelen afdoende is gebleken dat de chirurg:

- (i) heeft geopereerd terwijl hij onvoldoende zicht had in het operatiegebied;
- (ii) geen (afdoende) maatregelen heeft genomen teneinde te bewerkstelligen dat hij, gelet op de fase waarin de operatie zich bevond, steeds voldoende zicht heeft gehad in het operatiegebied;
- (iii) geen collegiale hulp heeft ingeroepen;
- (iv) de operatie niet heeft gestaakt, althans deze operatie zonder collegiale hulp heeft voortgezet.

Gezien de wijze van handelen en de daarover afgelegde verklaringen heeft de rechtbank bovendien geoordeeld dat genoemde gedragingen fouten zijn die zodanig zwaarwegend zijn

dat de chirurg (grove) schuld heeft in de zin van artikel 308/309 Sr. Hem komt geen beroep op de medische exceptie toe.

Dit betekent dat het ten laste gelegde door de rechtbank bewezen is geacht.

De rechtbank heeft aan de chirurg een voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van vier maanden opgelegd met een proeftijd van twee jaar.

De rechtbank heeft in dat verband overwogen dat de arts de zorgvuldigheid en zorg waarmee hij als chirurg dient te werken, grof heeft verwaarloosd. Hierdoor zijn de kwaliteit van het leven van de vrouw en haar lichamelijke gezondheid op ernstige wijze aangetast. Ze heeft dagelijks fysiek en psychisch ernstige last van de gevolgen van de ingreep. Bij het bepalen van de straf heeft de rechtbank voorts meegewogen dat de chirurg geen opzet had om de vrouw dit leed toe te brengen. De rechtbank heeft er verder rekening mee gehouden dat voor een dergelijk misdrijf een maximale celstraf van zestien maanden kan worden opgelegd. In strafmatigende zin heeft de rechtbank de ouderdom van deze strafzaak meegewogen en het gegeven dat er al een tuchtrechtzaak tegen de chirurg is geweest. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg oordeelde in mei 2011 dat de man een jaar zijn beroep niet mocht uitoefenen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2015:2721

Zaaknummer: 01/840361-12

Wetsartikelen: 308 Sr

RECHTSPRAAK

X/Y

Verweerster, een gz-psycholoog, heeft zich in een e-mail – die onderdeel uitmaakt van een cliëntdossier – uitgelaten over cliënte, maar ook (professioneel) over klager met wie cliënte een relatieprobleem heeft. De desbetreffende e-mail is door de advocaat van cliënte in een rechterlijke procedure gebracht, ondanks dat verweerster verzocht heeft dit niet te doen. Het college legt een maatregel van waarschuwing op.

In deze zaak is een e-mail, opgesteld en gestuurd door verweerster, onderwerp van de ingediende klacht. In deze e-mail is kort weergegeven hoe het op een bepaald moment ging met de geestelijke gesteldheid van haar cliënte, die relatieproblemen met de klager in deze zaak heeft. In de desbetreffende e-mail is ook ingegaan op de relatie tussen de klager en diens moeder: 'dat [klager] niet autonoom/zelfstandig is, heeft een symbiotische relatie met moeder, zij bepaalt hij volgt. (...)'. De e-mail is de dag voor het dienen van een kort geding, waarvan de inzet de nakoming van de vastgestelde omgangsregeling door cliënte was, gestuurd en uiteindelijk door de advocaat van de cliënte gebruikt als ondersteuning van door zijn cliënte ingenomen stellingen.

Naar aanleiding van de beschreven gebeurtenissen is geklaagd over het feit dat verweerster hier een oordeel als deskundige heeft gegeven, enkel op basis van informatie die zij van haar cliënte heeft gekregen, over een persoon die niet bij haar onder behandeling staat, met het kennelijke doel om dit in de procedure tegen klager te gebruiken.

Verweerster heeft zich op het standpunt gesteld dat de desbetreffende e-mail onderdeel van het dossier uitmaakt en zodoende ook alleen voor intern gebruik bedoeld is. Dit staat ook zo in de disclaimer in de e-mail. Verweerster heeft niet de bedoeling gehad te verklaren over de persoon van de klager en heeft een verzoek een rapportage over klager op te stellen, van de advocaat van cliënte, altijd geweigerd. Desondanks heeft de advocaat de e-mail in de procedure ingebracht.

Het college overweegt dat het dan wel niet de bedoeling van verweester mag zijn geweest te verklaren over de persoon van de klager, maar dat dit wel is wat hier is gebeurd. Het college acht het verweer van verweester hier niet geloofwaardig: immers was het de bedoeling van verweester haar cliënte steun te geven in de bovengenoemde procedure en haar cliënte zodoende (ook) in een betere positie tegenover klager te brengen. Hiermee heeft zij niet de door de beroepsgroep geboden terughoudendheid in acht genomen. Verweester had zeker ook geen professioneel oordeel over klager – iemand die niet door haar werd behandeld – mogen geven en de desbetreffende aantekening dan ook zeker niet in het dossier mogen laten staan. Een disclaimer vermelden maakt dit niet anders.

Omdat verweester ter zitting wel inzicht in de onjuistheid van haar handelen heeft getoond – zij heeft immers geprobeerd, door middel van diverse verzoeken aan haar cliënte en diens advocaat, het verslag buiten de zitting te houden en ook maatregelen heeft getroffen om herhaling te voorkomen, wordt volstaan met een waarschuwing.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 04-05-2015

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2015:40

Zaaknummer: 14222

Wetsartikelen: 47 wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Verweerder, gz-psycholoog, heeft in een brief aan de advocaat van zijn cliënt – met de bedoeling de stellingen van zijn cliënt in een rechterlijke procedure te ondersteunen – het standpunt ingenomen dat een omgangsregeling, waartoe in de procedure wordt verzocht, beter is voor zowel cliënt als diens jongere broer. Klaagster, moeder van cliënt, klaagt onder meer over het feit dat deze aanbevelingen in de brief enkel zijn gebaseerd op verklaringen van de cliënt. Het college legt een maatregel van waarschuwing op.

In onderhavige zaak is een brief, opgesteld door verweerder ter ondersteuning van de juridische procedure van zijn cliënt, in het geding. Verweerder was (mede)behandelaar van de zoon van klager (zoon wordt hierna cliënt genoemd). De zoon wilde een omgangsregeling met zijn jongere broer, maar klager wenste dit niet en zodoende waren beiden in een rechtbankprocedure verwickeld ter verkrijging van een omgangsregeling. Verweerder heeft hierbij een brief aan de advocaat van de cliënt gestuurd met de bedoeling daarmee de wens van de cliënt te ondersteunen.

Klager heeft geklaagd over het feit dat in genoemde brief uitspraken zijn gedaan die alleen zijn gebaseerd op verklaringen van de cliënt zonder dat deze op juistheid zijn getoetst of dat is overwogen of de omgangsregeling in het belang van de jongere broer van cliënt is. Verweerder heeft hierbij volgens klager redelijkerwijs kunnen weten dat de desbetreffende verklaring belastend voor klager en haar gezin zou kunnen zijn en dat hij niet naar waarheid had kunnen oordelen zonder klager en haar gezin te kennen.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat hij geen behandelaar was en dat hij alleen een diagnostische taak had, waarbij hij cliënt wel meerdere keren heeft gezien. Dit handelen is conform de richtlijn van het NIP. Tot slot heeft verweerder opgemerkt dat zijn brief geen geneeskundige verklaring is, de genoemde brief een ondersteuning van het verzoek van cliënt is en een arts met toestemming van de patiënt feitelijke medische informatie mag geven.

Het college overweegt dat, anders dan verweerder stelt, er wel degelijk sprake is van een behandelrelatie nu verweerder een diagnostische taak had en in het kader van de behandeling gesprekken met de cliënt heeft gevoerd.

Van een medische verklaring is inderdaad geen sprake: immers is verweerder geen arts. De verklaring is wel opgesteld om in een juridische procedure te worden gebruikt. Uit vaste jurisprudentie hieromtrent volgt dat de behandelaar zich in dit soort gevallen zeer terughoudend dient op te stellen. Daarbij moeten – volgens het NIP (de beroepsvereniging van verweerde) – verklaringen, die ter ondersteuning dienen van een standpunt van een cliënt in een juridische procedure worden afgegeven door een onafhankelijk psycholoog en niet door een behandelaar. De verklaring had naar het oordeel van het college aldus niet mogen worden gegeven. De klacht wordt daarom gegrond verklaard en er wordt een waarschuwing opgelegd. Hierbij gaat het college ervan uit dat verweerder een volgende keer wel de nodige terughoudendheid zal betrachten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 04-05-2015

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2015:39

Zaaknummer: 14246

Wetsartikelen: 47 wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y***Klacht jegens physician assistant. Klaagster niet-ontvankelijk want klacht heeft geen betrekking op een in het Besluit physician assistant genoemde voorbehouden handeling.***

De onderhavige klacht ziet op het handelen van een physician assistant. Volgens de klaagster zou hij zich hebben uitgegeven voor revalidatiearts, wat hij niet is. De physician assistant heeft dit ontkend en primair aangevoerd dat de klaagster niet-ontvankelijk is.

Het tuchtcollege heeft zijn beoordeling eerst gericht op de ontvankelijkheid. Het heeft in dat verband vooropgesteld dat ten aanzien van de physician assistant een ander (beperkter) tuchtrechtelijk regime geldt dan ten aanzien van artikel 3 Wet BIG-geregistreerden. Dit regime volgt uit artikel 36a Wet BIG in samenhang gelezen met het Besluit physician assistant (een AMvB) waarin is aangegeven welke handelingen een physician assistant bevoegd is uit te voeren. Uit in het bijzonder artikel 36 lid 5 Wet BIG volgt dat de tuchtnormen alleen betrekking hebben op de in bedoeld Besluit aangewezen voorbehouden handelingen. Anders gezegd, alleen over de in het Besluit physician assistant genoemde voorbehouden handelingen mag het tuchtcollege zich uitlaten. Het verwijt dat klaagster maakt heeft echter geen betrekking op de aangewezen voorbehouden handelingen van de physician assistant, zodat het tuchtcollege het handelen niet kan toetsen. Het tuchtcollege heeft de klaagster daarom niet-ontvankelijk in haar klacht geacht.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 06-05-2015

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2015:47

Zaaknummer: 2015/024

Wetsartikelen: 36a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Pyxis/Staatssecretaris

Staatssecretaris was op grond van artikel 8 Kwaliteitswet zorginstellingen niet bevoegd zorgaanbieder aanwijzing te geven blijvend te stoppen met alle hulpverlening.

De staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport ('de staatssecretaris') heeft Stichting Pyxis op grond van artikel 8 Kwaliteitswet zorginstellingen ('Kwz') een aanwijzing gegeven om onder meer met onmiddellijke ingang en blijvend te stoppen met alle hulpverlening. De staatssecretaris heeft aan die aanwijzing ten grondslag gelegd dat de Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft vastgesteld dat Pyxis de artikelen 2, 3 en 4 Kwz niet naleeft, omdat de zorg- en woonbegeleiding die Pyxis verleent niet kan worden gekwalificeerd als passende en verantwoorde zorg- en woonbegeleiding. Ook is geconstateerd dat cliënten zich in een risicovolle situatie bevinden, verstoken van de noodzakelijke zorgen en onderhevig aan maatschappelijke teloorgang en verwaarlozing. De staatssecretaris had voorts geen reden om aan te nemen dat het binnen Pyxis mogelijk was een zinvol verbetertraject in te zetten.

Het hiertegen door Pyxis gemaakte bezwaar is ongegrond verklaard, net zoals het daartegen door Pyxis ingestelde beroep.

Pyxis heeft hoger beroep ingesteld, omdat zij meent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de staatssecretaris op grond van artikel 8 Kwz bevoegd was Pyxis de aanwijzing te geven blijvend te stoppen met alle hulpverlening.

De Afdeling oordeelt dat het wettelijke instrumentarium dat de staatssecretaris ter beschikking staat, hem niet de bevoegdheid bood Pyxis een aanwijzing te geven blijvend te stoppen met alle hulpverlening. Door Pyxis niet de mogelijkheid te bieden specifieke maatregelen te nemen die ertoe leiden dat door haar verantwoorde zorg wordt verleend, is de staatssecretaris buiten de grenzen van zijn bevoegdheid getreden.

De Afdeling verklaart het hoger beroep gegrond en vernietigt de uitspraak van de rechtbank en draagt de staatssecretaris op binnen twaalf weken een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van Pyxis.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1191

Zaaknummer: 201404122/1/A2

Advocaten: A.J.H.W.M. Versteeg en I.L. de Graaf

Wetsartikelen: 8 Kwaliteitswet zorginstellingen

RECHTSPRAAK

NVLF/Achmea

Onder behandeling zijnde patiënt heeft na beëindiging overeenkomst zorgaanbieder-zorgverzekeraar nog tijdelijk recht op vergoeding gecontracteerde tarief.

Vier logopedische patiënten, die bij Agis Zorgverzekeringen N.V. of Zilveren Kruis Achmea Zorgverzekeringen N.V. (tezamen: 'Achmea') een naturapolis hebben, hebben in 2013 en 2014 zorg ontvangen van logopedisten. De logopedisten hebben per behandeling een tarief in rekening gebracht bij de patiënten.

Achmea vergoedt van het door de logopedisten bij de patiënten in 2014 in rekening gebracht tarief enkel het (lagere) niet-gecontracteerde tarief, omdat de logopedisten in 2013 wel een overeenkomst hadden met Achmea maar in 2014 niet. De patiënten hebben hun vorderingen op Achmea in 2014 gecedeerd aan de Nederlandse Vereniging voor Logopedie en Foniatrie ('NVFL'), die Achmea in rechte betreft.

NVFL vordert – kort gezegd – een verklaring voor recht dat Achmea, door de logopedische behandelingen die patiënten in 2014 ontvingen niet volledig te vergoeden, onrechtmatig handelt, althans wanprestatie heeft gepleegd jegens de patiënten, omdat uit artikel 13 lid 5 Zorgverzekeringswet ('Zvw') volgt dat Achmea de logopedische kosten dient te vergoeden die de patiënten maken na beëindiging van de overeenkomst tussen Achmea en de logopedisten.

De kantonrechter oordeelt dat een redelijke wetsuitleg van artikel 13 lid 5 Zvw inhoudt dat de verzekerde voor een tijdelijke periode na beëindiging van de overeenkomst recht houdt op vergoeding door de verzekeraar tegen het vóór de beëindiging van de overeenkomst geldende contractuele tarief. De kantonrechter acht het redelijk dat de patiënten tot eind 2014 recht hebben op vergoeding door Achmea tegen het voor 2013 geldende contractuele tarief.

De kantonrechter wijst de vordering toe.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2015:2742

Zaaknummer: 3472670 UC EXPL 14-15731

Advocaten: M.E.F. Bots, T.R.M. van Helmond en B. Megens

Wetsartikelen: 13 lid 5 Zorgverzekeringswet

RECHTSPRAAK

X/Infomedics

Boete/vertragsrente-beding betalingsvoorwaarden factoringmaatschappij oneerlijk uit oogpunt van de in Richtlijn 93/13 gegeven criteria.

Een tandarts heeft in opdracht van appellant tandheelkundige behandelingen verricht ten behoeve van een derde. De tandarts heeft deze vordering gecedeerd aan Infomedics Zorg B.V. ('Infomedics'). De tandarts heeft appellant daarvoor een factuur groot € 3100,41 gestuurd. Appellant heeft deze factuur, ondanks herhaalde aanmaningen, onbetaald gelaten.

Infomedics heeft de kantonrechter daarop – kort gezegd – verzocht appellant te veroordelen tot betaling. De kantonrechter heeft de vordering van Infomedics toegewezen. Appellant komt van dit vonnis in hoger beroep, omdat hij met de tandarts zou hebben afgesproken dat alle werkzaamheden (aan boven- en onderkaak) voor ongeveer € 2400 zouden worden uitgevoerd.

Het hof oordeelt dat appellant zijn verweer onvoldoende heeft onderbouwd, nu Infomedics daartegenover heeft aangevoerd dat op de offerte expliciet vermeld is dat het geoffreerde bedrag voor van € 2233,64 ziet op '3 implantaten in de linker onderkaak'. Voorts betwist de tandarts de door appellant gestelde afspraak.

Het hof oordeelt voorts dat de rechter, zodra hij over de daartoe noodzakelijke gegevens (feitelijk en rechtens) beschikt, op basis van het Unierecht is gehouden ambtshalve na te gaan of een beding oneerlijk is uit het oogpunt van de criteria uit de Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten ('de Richtlijn'). Dit geldt ook indien de appèlrechter daarbij buiten het door de grieven ontsloten gebied moet treden.

Het hof is voorlopig van oordeel dat de bedingen op grond waarvan Infomedics de boete/vertragsrente groot € 537,69 vordert onredelijk bezwarend zijn en dat die bedingen uit het oogpunt van de in de Richtlijn gegeven criteria oneerlijk zijn, en meer in het bijzonder dat sprake is van een oneerlijk beding als geduid onder e van de bijlage bij de Richtlijn, te

weten een beding dat tot doel of gevolg heeft de consument die zijn verbintenissen niet nakomt een onevenredig hoge schadevergoeding op te leggen. Het hof stelt partijen in de gelegenheid zich bij akte over dit voorlopig oordeel van het hof uit te laten.

Het hof verwijst de zaak naar de rol voor akte uitlating aan de zijde van Infomedics.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-03-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:2101

Zaaknummer: 200.137.634

Advocaten: P.F. P- Tummers en R.M. Burgerro

Wetsartikelen: 3 Richtlijn 93/13

RECHTSPRAAK

OM/X

Hoger beroep. De maagchirurg is primair mishandeling althans opzettelijke benadeling van de gezondheid verweten, ten gevolge waarvan aangeefster (zwaar lichamelijk) letsel of pijn heeft ondervonden. De maagchirurg is subsidiair verweten het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel door schuld, dan wel zodanig lichamelijk letsel, waaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de ambts- of beroepsbezigheden ontstaat. Het hof acht zowel het primair als het subsidiair ten laste gelegde niet bewezen.

De onderhavige procedure betreft het door het Openbaar Ministerie ingestelde hoger beroep van het vonnis van 13 mei 2014, waarbij de verdachte – in dit geval de maagchirurg Nick R. – werd vrijgesproken. De maagchirurg was betrokken bij de operatie van een patiënte. Tijdens de operatie is een gaasje in het lichaam van de patiënte achtergebleven.

Het Openbaar Ministerie heeft in eerste aanleg primair mishandeling (art. 300 Sr) ten laste gelegd. De rechtbank was echter van oordeel dat niet kon worden vastgesteld dat de maagchirurg wist dat de aanmerkelijke kans bestond dat door het achterblijven van een gaasje de patiënte (zwaar lichamelijk) letsel zou bekomen of pijn zou ondervinden; de maagchirurg heeft deze kans evenmin bewust aanvaard. Het voorwaardelijk opzet (bestanddeel van de delictsomschrijving mishandeling) kon derhalve niet worden bewezen, aldus de rechtbank.

Het Openbaar Ministerie heeft in eerste aanleg subsidiair het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel door schuld (art. 308 Sr) ten laste gelegd. Naar het oordeel van de rechtbank kon op basis van het dossier echter niet worden vastgesteld dat de patiënte lichamelijk letsel van een zodanige ernst heeft bekomen.

In hoger beroep heeft het Openbaar Ministerie primair mishandeling althans opzettelijke benadeling van de gezondheid, ten gevolge waarvan aangeefster (zwaar lichamelijk) letsel heeft bekomen of pijn heeft ondervonden ten laste gelegd.

Het hof heeft te dien aanzien eerst overwogen dat voor bewezenverklaring van dit feit vereist

is dat verdachte opzet (in juridische zin) op het ten laste gelegde heeft gehad. Net als de rechtbank acht het hof vol opzet op het ten laste gelegde echter niet bewezen. De maagchirurg heeft het hof ervan overtuigd dat zijn missie was het helpen van mensen met obesitas en niet het toebrengen van letsel en/of pijn.

Het hof heeft vervolgens beoordeeld of de maagchirurg dan wel voorwaardelijk opzet heeft gehad op het toebrengen van letsel en/of pijn. Van voorwaardelijk opzet op het toebrengen daarvan is sprake indien de maagchirurg de aanmerkelijke kans op het toebrengen van letsel en/of het veroorzaken van pijn door het achterblijven van een gaasje in het lichaam van de patiënt bewust zou hebben aanvaard. In dat verband heeft het hof overwogen dat er wel een aanmerkelijke kans bestond op het toebrengen van letsel en/of het veroorzaken van pijn door het achterblijven van een gaasje in de buikwand. Het hof heeft echter gezien de verklaringen van de maagchirurg en getuigen niet bewezen geacht dat de maagchirurg de aanmerkelijke kans op letsel of pijn, veroorzaakt door het achterblijven van een gaasje in het lichaam van de patiënte, bewust heeft aanvaard.

In hoger beroep heeft het Openbaar Ministerie subsidiair het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel door schuld, dan wel zodanig lichamelijk letsel, waaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de ambts- of beroepsbezigheden ontstaat, ten laste gelegd.

Ook het hof heeft echter – net als de rechtbank – niet bewezen geacht dat sprake was van lichamelijk letsel van zodanige ernst, dat daaruit tijdelijke ziekte of verhindering in de uitoefening van de ambts- of beroepsbezigheden is ontstaan, aangezien de patiënte geen ambt of beroep (als in de wet bedoeld) uitoefende.

De maagchirurg is daarom van het primair en subsidiair ten laste gelegde vrijgesproken.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-05-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:3126

Zaaknummer: 21-003003-14

Advocaten: L.A.P. Arends

Wetsartikelen: 300 Sr en 308 Sr

RECHTSPRAAK

Zorginstituut Nederland/Zorg en Zekerheid

Een incorrecte toepassing van het risicovereveningssysteem, waardoor verzekeraars in het kader van de risicoverevening een te hoge bijdrage ontvangen, vormt onrechtmatige staatssteun als bedoeld in artikel 107 eerste lid en artikel 108 derde lid van het VWEU.

Het Nederlandse zorgverzekeringstelsel kent een acceptatieplicht voor zorgverzekeraars en een verbod op premiedifferentiatie. Om risicoselectie te voorkomen, waarbij zorgverzekeraars verzekerden met goede gezondheidsrisico's selecteren en/of verzekerden met slechte gezondheidsrisico's proberen te weren, kent het zorgsysteem de 'risicoverevening'. Het Zorginstituut Nederland (hierna: 'het Zorginstituut') berekent per zorgverzekeraar de vereveningsbijdrage.

Bij besluit heeft het Zorginstituut de vereveningsbijdrage voor Zorg en Zekerheid definitief vastgesteld. Vervolgens heeft het Zorginstituut de definitieve vaststelling van deze bedragen herzien en lager vastgesteld en een bedrag van Zorg en Zekerheid teruggevorderd. Het Zorginstituut heeft hieraan ten grondslag gelegd dat bij de vaststelling van de vereveningsbijdrage is gerekend met onjuiste verrekenpercentages. Volgens het Zorginstituut wordt het vertrouwen van alle zorgverzekeraars in het door de vereveningsbijdrage gecreëerde gelijke speelveld hersteld doordat het Zorginstituut transparantie betracht over fouten die in de uitvoering van de risicoverevening zijn geslopen en deze fouten consequent repareert. Om deze reden weegt het vertrouwen in het gelijke speelveld en de consequente handhaving daarvan volgens het Zorginstituut zwaarder dan het individuele belang dat Zorg en Zekerheid heeft bij het vertrouwen dat zij mag ontleen aan een individuele beschikking. Voorts heeft het Zorginstituut zich op het standpunt gesteld dat het niet- herzien van een onjuiste berekening als gevolg waarvan een zorgverzekeraar een hogere bijdrage heeft ontvangen dan waar hij recht op heeft, kan worden aangemerkt als onrechtmatige staatssteun, zodat de herziening ook daarom terecht is.

Zorg en Zekerheid heeft beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: 'de Afdeling'). De Afdeling heeft vervolgens de Europese Commissie (hierna: 'de

Commissie') verzocht te adviseren over de vraag of het Zorginstituut op basis van de Europese staatssteunregels gehouden is tot herziening en terugvordering van het te veel betaalde. De Commissie heeft in haar advies uiteengezet dat de goedkeuring van het risicovereveningssysteem bij beschikking van de Commissie van 3 mei 2005 uitsluitend geacht kan worden betrekking te hebben op de correcte toepassing van het systeem, die waarborgt dat compensatie beperkt blijft tot hetgeen strikt noodzakelijk is voor het compenseren van de gemaakte meerkosten van de verzekeraars. Een incorrecte toepassing van het systeem, waardoor verzekeraars in het kader van het risicovereveningssysteem een te hoge bijdrage ontvangen, vormt volgens de Commissie onrechtmatige staatssteun als bedoeld in artikel 107 eerste lid en artikel 108 derde lid van het VWEU, aangezien het de bij de beschikking van 3 mei 2005 goedgekeurde functie van dienst van algemeen economisch belang niet vervult. Het feit dat de te hoge bijdragen het gevolg zijn van een rekenfout die te wijten is aan de steunverlener laat volgens de Commissie onverlet dat deze steun onrechtmatig is. Voorts kan Zorg en Zekerheid geen beroep doen op het beginsel van bescherming van gewettigd vertrouwen, aldus de Commissie.

In haar reactie op het advies betoogt Zorg en Zekerheid dat de Commissie ten onrechte heeft gesteld dat zij geen beroep kan doen op het beginsel van bescherming van gewettigd vertrouwen. Om deze reden verzoekt Zorg en Zekerheid de Afdeling om prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

De Afdeling doet dit niet omdat de opgeworpen vraag volgens de Afdeling kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit deze rechtspraak volgt, kort gezegd, dat begunstigden zich in beginsel, en behoudens uitzonderlijke omstandigheden, slechts op een gewettigd vertrouwen in de rechtmatigheid van een steunmaatregel kunnen beroepen indien bij de steunverlening de procedure van artikel 108 van het VWEU in acht is genomen. Dit betekent dat voor zover aan Zorg en Zekerheid een te hoge vereveningsbijdrage is toegekend, dit niet met inachtneming van artikel 108 van het VWEU is gebeurd, zodat zij zich in zoverre volgens de Afdeling niet met succes op een gewettigd vertrouwen in de rechtmatigheid van de te veel uitgekeerde steun kan beroepen. Dit is volgens de Afdeling slechts anders indien sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Van dergelijke omstandigheden is volgens de Afdeling niet gebleken. Hierbij is volgens de Afdeling van belang dat het systeem voor de berekening van de vereveningsbijdrage zeer complex is en dat de herziening en terugvordering betrekking hebben op een bedrag van minder dan twee procent van het totaalbedrag dat voor Zorg en Zekerheid is vastgesteld en dat van de rekenfout betrekkelijk kort na de vaststelling aan Zorg en Zekerheid mededeling is gedaan. Ten slotte vloeit volgens de Afdeling ook uit de aard van de vereveningsbijdrage, die gericht is op het creëren van een gelijk speelveld, voort dat Zorg en Zekerheid er niet op mocht vertrouwen dat

zij het te veel betaalde niet hoefde terug te betalen. Het rechtzetten van vergissingen als hier aan de orde zal volgens de Afdeling voor een verzekeraar de ene keer een voor- en de ander keer een nadeel betekenen, maar steeds erin voorzien dat zorgverzekeraars precies het bedrag ontvangen waarop zij na een juiste toepassing van de regels recht hebben.

Het beroep is ongegrond geacht.

mr. E.E. Schaake

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RVS:2015:1152

Zaaknummer: 201309575/1/A2

Advocaten: A.M. Nijboer

Wetsartikelen: 107, 108 VWEU, 23bis lid 1 van de Procedureverordening, 32 Zvw, 33 Zvw, 34 Zvw en 3.8 t/m 3.13 Besluit zorgverzekering

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager verwijt gezondheidspsycholoog het afgeven van een verklaring, met daarin een zinsnede met betrekking tot huiselijk geweld, ten behoeve van een juridische procedure. Klacht ontvankelijk en gegrond, want niet in overeenstemming met de beroepscode van gezondheidspsychologen. Verweerder heeft onzorgvuldig en onprofessioneel gehandeld door het afgeven van de verklaring. Berisping.

De onderhavige procedure is ingesteld door klager en richt zich tegen een GZ-psycholoog. Deze GZ-psycholoog verleende diensten aan een stichting. Hij had voorts de supervisie over een psycholoog van die stichting.

Het geschil, althans de klacht, is ontstaan tegen de achtergrond van een echtscheiding en omgangsregeling. De psycholoog die onder supervisie van de GZ-psycholoog stond heeft op verzoek van de ex-partner van klager een verklaring opgesteld die is gebruikt ten overstaan van de rechter die een beslissing moest nemen over de omgangsregeling. Ook de GZ-psycholoog zelf heeft bemoeienis gehad; hij heeft gesprekken gevoerd met de ex-partner en adviezen uitgebracht aan hulpverleners. De GZ-psycholoog en de psycholoog onder supervisie hebben bovendien een brief ondertekend met een tekst waaruit blijkt dat de ex-partner zeer goed in staat is de zorg voor het kind op zich te nemen. Ook bevat de brief de volgende zinsnede: 'Door de rust die cliënte sindsdien in de opvang heeft gehad, weg van het huiselijk geweld, zijn de depressieve klachten verminderd zonder hulp van medicatie'. Deze brief is door de ex-partner gebruikt in het hoger beroep van eerdergenoemde procedure.

De klacht van klager heeft met name betrekking op de door de GZ-psycholoog mede ondertekende brief die in het hoger beroep aangaande de omgangsregeling is gebruikt. Deze brief stelt klager in een negatief daglicht.

Het tuchtcollege zet in zijn overwegingen over de brief eerst het kader uiteen waaraan de GZ-psycholoog zich moet houden. In beginsel mag een behandelend psycholoog gegevens

verstrekken mits hij zich daarbij beperkt tot de cliënt en tot feitelijkheden. In zijn algemeenheid wordt het beroepsbeoefenaren ontraden om een geneeskundige verklaring af te geven ten behoeve van eigen patiënten/cliënten. In de beroepscode voor psychologen van het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP) van 1 april 2007 is een aantal regels opgenomen over het uitbrengen van rapportages. Deze regels zijn ook van toepassing op een verklaring als het onderhavige, aldus het tuchtcollege.

Het tuchtcollege komt vervolgens tot het oordeel dat de GZ-psycholoog zich niet aan dat kader heeft gehouden.

Hij heeft, gezien de tekst – de geciteerde zinsnede – een verklaring uitgebracht die (indirect) een beschuldiging van klager betreft en die een ander doel diende dan de behandeling van de ex-partner. Hij heeft onprofessioneel gehandeld door als behandelaar van de ex-partner een verklaring af te geven waarvan de feiten niet bij klager zijn geverifieerd. De GZ-psycholoog had zich bovendien moeten realiseren dat de ex-partner het verslag zou kunnen gebruiken om daarmee voordeel te behalen zulks ten koste van klager.

Een en ander acht het tuchtcollege onzorgvuldig.

De GZ-psycholoog is berispt.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 01-05-2015

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2015:46

Zaaknummer: 141/2014

Advocaten: R. Korver

Wetsartikelen: 47 eerste lid onder a BW

RECHTSPRAAK

X/Y

MDL-arts verricht twee darmoperaties, waarvan de ene zonder toestemming van de patiënt en de andere, volgens de patiënte, met fouten. Na een deskundigenbericht acht de rechtbank de verwijten gegrond en voorshands bewezen dat door de zonder toestemming verrichte operatie ontlastingsincontinentie bij de patiënte is veroorzaakt, behoudens door de arts te leveren tegenbewijs. Van dit vonnis wordt tussentijds hoger beroep ingesteld. Het hof verwerpt de grieven tegen het oordeel inzake de verwijten. Vervolgens gelast het hof een comparitie van partijen om het omstreden causale verband tussen de zonder toestemming verrichte operatie en de ontlastingsincontinentie met partijen en de deskundige te bespreken.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep, ingesteld door een MDL-arts naar aanleiding van het op 25 september 2013 door de Rechtbank Noord-Holland gewezen tussenvonnissen. Het hoger beroep is ingesteld jegens een patiënte van de MDL-arts. Deze patiënte is op 30 januari 2008 door de arts behandeld; hij heeft een coloscopie verricht, waarbij hij een kleine poliep heeft verwijderd. Aansluitend heeft de arts een proctoscopie uitgevoerd. Daarbij heeft hij inwendige aambeien vastgesteld, waarop hij driemaal een zogenoemde rubberbandligatie (RBL) heeft verricht.

Aan het geschil tussen de arts en zijn patiënte liggen vermeende medische fouten ten grondslag. Volgens de patiënt heeft de arts verzuimd (i) de poliep voor pathologisch-anatomisch onderzoek in te sturen en daartoe de poliep zodanig te verwijderen dat deze, althans een deel daarvan, voor dat onderzoek ingestuurd had kunnen worden; (ii) van de verwijderde poliep en de locatie waar die zich bevond een adequate beschrijving plus fotodocumentatie te maken, met vastlegging daarvan in het patiëntendossier en heeft hij jegens haar een onrechtmatige daad begaan door (iii) zonder haar toestemming een proctoscopie met RBL te verrichten.

De patiënte heeft in voormeld verband een verklaring voor recht gevraagd, mede inhoudende dat de arts gehouden is haar een schadevergoeding te betalen. Met betrekking tot de schade als gevolg van de onder (i) en (ii) genoemde verwijten heeft de patiënte gesteld dat zij enige maanden in onzekerheid heeft geleefd ten aanzien van de vraag naar de kwaadaardigheid van de poliep en dat zij om zekerheid te krijgen op 19 augustus 2008 in het Erasmus Medisch Centrum te Rotterdam een tweede coloscopie heeft moeten ondergaan. Ter zake van het onder (iii) genoemde verwijt heeft de patiënte gesteld dat zij als gevolg daarvan lijdt aan ontlastingsincontinentie. De arts heeft de verwijten weersproken alsook laatstbedoeld causaal verband.

De rechtbank heeft bij tussenvonnis van 14 maart 2012 met betrekking tot de beoordeling van de hiervoor onder (i) en (ii) omschreven verwijten overwogen deskundige voorlichting te behoeven. Met betrekking tot het hiervoor onder (iii) omschreven verwijt heeft de rechtbank in dat tussenvonnis overwogen dat vaststaat dat de arts de RBL heeft uitgevoerd zonder toestemming van de patiënte en dat eveneens vaststaat dat zij na deze verrichting last heeft gekregen van ontlastingsincontinentie. Voorts overwoog de rechtbank dat zij ook ter beantwoording van de vraag naar een eventueel causaal verband tussen proctoscopie met RBL en incontinentie behoefte had aan deskundige voorlichting. Bij het bewuste tussenvonnis werd een deskundige benoemd. De deskundige heeft op 28 november 2012 zijn deskundigenbericht uitgebracht.

In navolging daarvan heeft de rechtbank bij het tussenvonnis van 25 september 2013 overwogen dat de gevorderde verklaringen voor recht met betrekking tot de onder (i) en (ii) omschreven verwijten toewijsbaar zijn. Met betrekking tot verwijt (iii) heeft de rechtbank overwogen het uitgesloten te achten dat de patiënte, zou zij ter zake van de aangetroffen aambeien zijn voorgelicht op de wijze als uit het deskundigenbericht valt op te maken dat voorlichting had moeten plaatsvinden, zou hebben gekozen voor een behandeling met RBL. Dat brengt – aldus de rechtbank – mee dat de arts zonder toestemming een medische behandeling heeft uitgevoerd waarvan hij zich naar geldende medische maatstaven had moeten onthouden. Bij die stand van zaken zijn – aldus de rechtbank voorts – de schadelijke gevolgen van de door de arts uitgevoerde RBL-behandeling aan hem toerekenbaar, ook als het complicaties van die behandeling betreft. Voorts achtte de rechtbank, gelet op het deskundigenbericht, voorshands bewezen dat sprake is van causaal verband tussen de RBL en de incontinentie. De arts werd in de gelegenheid gesteld tegenbewijs te leveren. In dat kader overwoog de rechtbank, ten slotte, dat de patiënt de stukken met betrekking tot de volgens haar al plaatsgevonden hebbende compliance-meting aan de arts ter hand dient te stellen en dat de arts, nu de deskundige dat onderzoek zinvol acht, van de patiënte kan verlangen dat zij een röntgenonderzoek aan de endeldarm (defaecografie) ondergaat.

De arts heeft ten eerste twee grieven aangevoerd tegen de overwegingen betreffende de verklaringen voor recht aangaande (i) en (ii). Het hof volgde deze grieven echter niet. Wat (i) betreft heeft het hof overwogen dat er een richtlijn bestaat ten aanzien van het verwijderen van de poliepen en het onderzoeken ervan. Die had de arts moeten volgen. Het verweer dat er geen apparatuur voor beschikbaar was wordt door de arts niet onderbouwd en dat is volgens het hof onvoldoende. De vraag of er schade is – ook een verweer – heeft het hof niet van belang geacht; het gaat immers om een verklaring voor recht en dan is de mogelijkheid van schade voldoende.

Wat (ii) betreft heeft het hof overwogen dat een juiste verslaglegging vraagt om informatie over de vorm, aard, omvang en locatie van de poliep. Dat is niet afdoende genoteerd en daarom heeft het hof de overwegingen van de rechtbank juist geacht.

De arts heeft voorts een grief aangevoerd tegen het oordeel van de rechtbank dat de arts zonder toestemming een medische behandeling heeft uitgevoerd. Ook deze grief faalt, omdat de rechtbank deze aanname reeds in het tussenvonnis van 14 maart 2012 had gedaan; tegen dit vonnis werd niet gegriefd.

De vierde grief lijdt evenmin tot een voor de arts voordelige uitspraak. Deze grief komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat de arts een tardief verweer zou hebben gevoerd. Dit verweer hield in dat de patiënte mogelijk voorafgaand aan de behandeling al leed aan incontinentie. Het hof achtte de grief echter onvoldoende onderbouwd.

De vijfde grief ziet op het door de rechtbank voorshands aangenomen causaal verband. Het hof achtte op dit punt een comparitie van partijen aangewezen. Op deze comparitie zal ook de deskundige worden uitgenodigd om nadere uitleg te geven.

Wordt dus vervolgd.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-12-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:5119

Zaaknummer: 200.143.068-01

Wetsartikelen: 6:74 BW en 7:453 BW